

vedkommende havde faaet ud over de 180 Kr., og hvor stor Understøttelsen havde været derudover. Denne Tilføjelse har Landstinget strøget, og det hører til en af Landstingets gode Gerninger, det er en Forbedring af Lovforslaget. I og for sig skal jeg gerne indrømme, at jeg ikke havde noget imod, om sådanne Oplysninger fulgte med Understøttelsen, hvis det gjaldt alle dem, der fik Hjælp af Hjælpekassen; det uheldige laa i, at det kun krævedes af nogle.

Nu er der efter min Opfattelse kun Tale om enten at forkaste Lovforslaget eller at vedtage det i den Skikkelse, Landstinget har givet det. Nu i den ellefte Time kan der ikke være Tale om, at de Ændringsforslag, der er stillede, kan faa en grundig Behandling, og at Lovforslagets Udseende kan forandres. Det maa derfor være mig tilladt med nogle faa Ord at vise, hvilke Fortrin det Lovforslag, Landstinget har sendt herved, har, fremfor den nugældende Lov, altsaa Loven af 4. Maj 1907. Det Lovforslag, vi staar overfor at vedtage, giver de kommunale Raad Ret til at yde Bidrag til Hjælpekassen i ubegrænset Omfang uden at kræve højere Myndigheds Tilladelse. En saadan Bestemmelse indeholder et Fremskridt, saa meget mere som man før har gjort gældende, at der var mange af de kommunale Raad og af Hjælpekassebestyrelserne, som mente, at man ikke under noget Forhold kunde komme højere end til 30 Øre pr. Indbygger i Kommunen. Det har man i hvert Fald gjort gældende, naar man har udtalt Ønsket om at faa en saadan Ændring indført som den; jeg her har citeret. Ligeledes maa det betragtes som et Fremskridt, at Hjælpekassebestyrelsen har faaet Ret til med det kommunale Raads Tilladelse at anvende Midler eller afholde mindre Udgifter i Administrationsøjemed, og maaske ikke mindst betegner det et Fremskridt — i hvert Fald er det i mine Øjne et ret stort —, at Hjælpekassen ikke maa paatage sig Udgifter til trængende i en Kommune, hvis disse Udgifter kan afholdes af Kommunkassen, uden at det har til Følge, at det faar Fattighjælps Virkning for Modtageren; det er at sætte Tingen paa sin rette Plads. Jeg har før omtalt dette Forhold, saa der er ikke Grund til at gentage det, saa meget mere som Tiden er kostbar; jeg skal derfor blot antyde, at adskillige Kommunalraad ar ladet Hjælpekassebestyrelsen udrede Udgifter, som det med Rette paahvilede Fattigkassen at udrede, og derved har betrukket Midler, der er Statstilskud, i et

andet Øjemød end det, hvortil de er bevilgede. Endvidere er der i økonomisk Henseende opnaaet dette for Hjælpekassernes Vedkommende, at ca. 3,000 Enker, som før har faaet en Understøttelse paa ca. 300,000 Kr. fra Hjælpekasserne — saa meget var det i Regnskabsaaret 1911—12 —, nu faar deres Understøttelse fra en anden Fond, fra en anden Kasse. Disse Penge er indirekte Tilskud til Hjælpekasserne foruden det, jeg før nævnedes om, at Hjælpekasserne ikke skal paatage sig Udgifter, som det egentlig tilkommer Fattigkasserne at udrede. Der spares herved adskillige Tusinder for Hjælpekassernes Vedkommende, saaledes at man nu staar med en Forøgelse paa mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af de Midler, der har staaet til Hjælpekassernes Raadighed indtil Dato. Man har derfor ikke fra Flertallets Side fundet Anledning til at følge Mindretallet i Retning af at forhøje til det dobbelte den Sum, som man hidtil har givet til Hjælpekasserne.

Jeg tillader mig at anbefale, at man stemmer for Vedtagelsen af Lovforslaget i den Skikkelse, hvori Landstinget har sendt det ned til Folketinget.

Andreasen: Den ærede sidste Taler (S. Frederiksen) hævdede, at det Lovforslag, der foreligger fra Landstinget, betyder et Fremskridt, naar det sammenlignes med den bestaaende Hjælpekasselov. Deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Det Mindretal indenfor Udvalget, hvortil jeg hører, maa tværtimod gøre den Opfattelse gældende, som jeg tror er rigtig, at Vedtagelsen af det her foreliggende Lovforslag betyder en afgjort Forringelse af Hjælpekasseinstitutionen. Naar den ærede Ordfører skulde begrunde disse Fremskridt, formaaede han kun at nævne to bestemte Ting, nemlig Retten for Sogneraadene til uden Amtsraadens Samtykke at bevilge Bidrag udover de tidligere fastsatte 30 Øre pr. Indbygger i Kommunen, samt at det var blevet tilladt Hjælpekassebestyrelserne at anvende visse Udgifter i Administrationsøjemed, vel at mærke med det kommunale Raads Sanktion. Det forekommer mig, at disse to meget smaa Fremskridt aldeles ikke opvejer det meget væsentlige Tilbageskridt, der vil blive indført, naar Lovforslagets § 4, 2det Stykke, træder i Kraft, der indeholder den Bestemmelse, at enhver Person under 55 Aar, der i et samlet Tidsrum af 18 Maaneder har oppebaaret en Understøttelse af Hjælpekassen af i alt 180 Kr., skal i et helt Aar udelukkes fra Under-